

Derfor vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som sådan set erklærer, at Venstre er enig i formålet, at det i hvert fald er et afsæt for videre drøftelser. Men fru Charlotte Antonsen gav samtidig udtryk for nogle fjendebilleder, nemlig at arbejdsgiveren ikke må spørge til helbredet. Arbejdsgiveren må gerne spørge til en persons helbred, hvis det er relevant for det arbejde, den pågældende skal udføre, og hverken mere eller mindre. Hvis det er relevant for den arbejdsfunktion, som den pågældende skal have og tjene sin løn ved, er det klart nok, at arbejdsgiveren selvfølgelig skal være sikker på, at vedkommende kan klare arbejdet. Ligeledes er der jo også på lønmodtagersiden en interesse i – ja oven i købet en forpligtelse til – at oplyse arbejdsgiveren om, hvad der måske kunne være helbredsmæssigt belastende for den pågældende person.

Det har lønmodtageren faktisk en forpligtelse til at sige til arbejdsgiveren. Så jeg synes egentlig, at sådan som vi har fået udarbejdet lovgivningen, rejser den ikke nogen fjendebilleder i forhold til lønmodtager- og arbejdsgiversiden, sådan som det blev fremhævet af fru Charlotte Antonsen. Tværtimod indgår i den sammenhæng, at der i et moderne samfund og i en moderne virksomhed godt kan være interesse for medarbejderens ve og vel, men den må altså ikke udvises på en måde, som er uacceptabel og i virkeligheden også ret uetisk.

Jeg synes også, at det skal fremhæves i denne debat, at lovforslaget også har til hensigt at regulere, hvem der har retten til oplysninger fra eventuelle helbredsundersøgelser. Er det lønmodtageren, der har retten til oplysninger om vedkommendes eget helbred, eller er det arbejdsgiveren, der har retten til dem? Har vi ikke som politikere et ansvar for og en interesse i, at hele den måde, man undersøger lønmodtagere – og for så vidt også arbejdsgivere – på, er reguleret, så der sker en kvalitetssikring af hele området? Det er faktisk det, lovforslaget handler om.

Jeg vil med disse ord sige til Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet, at jeg håber, at vi under det forestående udvalgsarbejde kan nå frem til den enighed, som var udgangspunktet for lovforslaget, nemlig forrige sommers enighed i Arbejdsmarkedsudvalget. Jeg tror faktisk ikke, at der er så meget, der skiller os, og jeg vil i hvert fald for mit eget og regeringens vedkommende sige, at selv om dette forslag nu har oversomret, har vi ikke, som fru Vibeke Pes-

chardt sagde, set noget grundlag for at ændre i det, netop fordi der, inden det blev fremsat, er blevet taget vidtgående hensyn til den kritik, der har været rejst, ikke mindst fra arbejdsgiversiden.

Vi mener faktisk, at det er afgørende vigtigt, at lovforslaget bliver vedtaget i denne folketingsssamling. Ikke bare af hensyn til, hvad lønmodtagere bliver udsat for i en ansættelsessituation, men også, fordi det i virkeligheden er første gang, politikere, Folketing og regering kan komme på forkant med en udvikling, som faktisk løber ganske hurtigt. Jeg synes ikke, at vi skal forspilde den chance ved at diskutere det her i endnu flere år, end vi allerede har gjort.

Det er mere et lille budskab til Venstre og De Konservative om, at når der er konstateret et flertal i Folketinget, skal det jo også bruges, og her bliver det i hvert fald i en god sags tjeneste, at det i givet fald bliver brugt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil godt til det, ministeren sagde til sidst, spørge ministeren mere konkret: Hvad betyder det, at der er konstateret et flertal i Folketingssalen? Føler ministeren sig så sikker på, at lovforslaget går igennem? Betyder det, at der er lagt op til forhandlinger med V og K, eller betyder det, at ministeren vil køre egenhændigt videre?

Det, vi er stærkt bekymrede for, som jeg var inde på i min ordførertale, er, at man – for at bruge arbejdsministerens terminologi – laver fjendebilleder. Som udgangspunkt er alle virksomhedsledere fjender, og derfor må virksomhedslederen ikke spørge om helbred, medmindre det har været igennem et såkaldt sagkyndigt råd. Udgangspunktet er, at vi er bekymrede for, at man generelt lægger arbejdsgivere for had og gør dem til lovbrydere, hvis de enten i forbindelse med ansættelsen eller efterfølgende stiller helt generelle spørgsmål om de ansattes helbred.

En ting til: Jeg vil gerne bede ministeren om at svare på det spørgsmål, jeg stillede vedrørende kvinder på arbejdsmarkedet. Frygter ministeren ikke, som vi gør, at man afskærer arbejdsgiveren fra individuelt at vurdere en sygestatistik? Jeg mener ikke, at der som udgangspunkt er noget ejendommeligt i, at man foretrækker en lønmodtager, der har nul sygedage, frem for en lønmodtager, der har 100 sygedage. Hvis arbejdsgiveren ikke har den mulighed fremover, frygter ministeren så ikke, at arbejdsgiveren i